

Чувши же това царь Отъ жена та, покелъ пакъ дѣлъ
бѣатъ сына мъ.

Отходя третій философъ да раздѣмъва цара.

Слѣдъ царско то оубо изреченіе Отидѣ и третій философъ, и представивши царю, рече: Царь, во вѣки и бѣди: раздѣмъхъ и азъ, защо си изрекъ смерть твоему сыну си, безъ да испыташъ истинно то, и разсудиши, да ли є праведно или неправедно, предъ нахъ, да те молимъ, да не оубивашъ сына си, заложена само ложа женска: защо то женски те лжавстви многъ. И послушай ми молимъ те това повѣданіе.

Повѣстованіе третіаго философа.

Единъ человѣкъ прати жена та си на торгъ (на зарѣ), да купи за ёдна аспра Оризъ. Жена та же тидѣвши на ёдна лава (бакалница), даде аспра та искаше Оризъ. Лавникъ (бакалинъ) же рече и: ако кашь да ти дамъ Оризъ, купно и Отъ захарь та, въни внѣтрѣ въ лава та. Жена та же рече: Дай ми го и тога да влезнемъ внѣтрѣ; понеже знамъ и азъ кавства та мажей. Тога продаватель Оттегли и да Оризъ, и Отъ захарь та. Она же замавши, веза ги крпа та, и Оставивши конъ, влезна внѣтрѣ. Лавникъ то же дѣте, кое то пазеше лава та, развеза ки та, и замавши Оризъ и захарь та, веза вмѣсто и толкъ пирстъ въ крпа та. Жена та же послѣ изнавши Сугъ по внѣтрешна та лава, не развеза да ви що имъ въ крпа та: но Отнесе я сосѣ пирстъ та каща та си, и даде я на мажа си, а сама Отидѣ донесе грнѣ то. Мажъ и же развезавши крпа та, де пирстъ та и попыта я: каква є тамъ пирсть; и же ѿбѣ раздѣмъ веърь та, и вмѣсто грнѣ донесе